

opusdei.org

Den underbara ”tidsförlängningen”

Om Opus Dei som en ”bra sak” och om hur tiden kom att räcka till och bli över. Om detta berättar Silvia Coto, ingenjör och hemmafru i Costa Rica

2009-12-14

Jag lärde känna Opus Dei för arton år sedan, strax efter det att jag upptäckt min nuvarande make. När jag ser tillbaka, frågar jag mig, vad det var hos honom som tilltalade mig så mycket. Kanske var det helt enkelt hans trevliga sätt, hans godhet, hans

mänsklighet. Idag är jag lite mer insatt i andliga uttryckssätt och säger därför, att det var hans naturliga dygder. Därmed började egentligen också min kontakt med Opus Dei, för idag vet jag, att mycket av hans sätt att vara, och som jag tycker så mycket om, har han lärt sig av sin mor. Och hon är supernumerarie i Opus Dei. På något sätt var Opus Dei redan då "en bra sak", men vad det betydde hade jag ingen aning om.

Vi gifte oss. Det kom barn. Och därmed också kampen om att prioritera och ha en gemensam värdeskala i livet. Jag ville vara en bra mamma men också fortsätta vara en bra ingenjör: alltså den vanliga spagaten. Som yrkesarbetande var jag redan från början ganska framgångsrik och hade efter några år klättrat en bit uppåt i min firma. Nu lekte jag med tanken att ansluta mig till Opus Dei, som jag ju sen länge tyckte var "en bra sak". Bakom det

fanns väl en förväntan om att få hjälp att klara av spagaten.

Så småningom mognade den bättre insikten i mig, att min tillvaro som hustru och mamma är en ofattbar gåva av Gud. Och samtidigt insåg jag, att jag kunde uträtta mitt arbete hemma med samma yrkesmässiga inställning och begeistring, som jag hade i mitt jobb som ingenjör.

Nyckeln till dessa upptäckter fick jag nog från en sats, som jag snappat upp någon gång. ”Varje minut av mitt liv kan föra mig närmare Gud”. Jag tänkte ständigt och jämt på det i min bön – och svaret uteblev inte. Jag kunde se på hushållsarbetet från helt nya sidor. Jag blev allt mer övertygad om, att man kan utföra dessa sysslor på ett verkligt kärleksfullt sätt, och att man därmed uträttar en meningsfull tjänst mot dem, som man älskar. Det betyder också och

framför allt: en tjänst för Gud, en gudstjänst.

Så fick mina omsorger om barnen och deras utbildning en klarare inriktning. Jag ville hjälpa dem att leva som goda kristna, så att de här på jorden får ett meningsfullt och lyckligt liv och en dag kan komma till Gud.

En särskilt intressant erfarenhet gjorde jag med tanke på tiden. Det som hände var en gåta för mig. Hade tiden utvidgat sig för mig? Hade den på något sätt blivit längre? Tidigare räckte tiden knappast till för det dubbla engagemanget vid skrivbordet på kontoret och hemma i hushållet. Jag kunde inte få de båda olika sysselsättningarna att verkligen gå ihop utan på sin höjd nätt och jämt fungera. Men nu gick det: ett slags underbar förlängning av tiden. Och dessutom mina tider för bön. Och de hade inte blivit kortare utan

tvärtom: den personliga betraktelsen, rosenkransen, den heliga Mässan – och detta till och med för det mesta också på vardagarna.

Jag upplever allt tydligare, att ju mer teori och praktik smälter samman i mitt liv, desto lättare kan jag rikta mitt arbete mot Gud. Det förutsätter naturligtvis, att jag har en sund ambition att göra ett bra arbete, att leva som en god människa och att hämta min kraft ur kärleken, tron och hoppet. Utifrån detta växer alldeles av sig själv en önskan om att föra mina medmänniskor närmare Gud.

Ja, tack vare den underbara ”tidsförlängningen” kunde jag till och med förverkliga en gammal önskan om att som hobby öppna en affär med presentartiklar av mässing och tenn. Och det som är bäst: att hjälpa till med barnens läxor, som tidigare

bara stressat mig, njuter jag nu av som avkoppling och närhet till Gud.

Sedan några månader är jag dessutom medarbetare i ett utvecklingsprojekt, som medlemmar i Opus Dei i San José de Costa Rica startat. Det kallas Suri och består av flera utbildningsnivåer, en flickskola, en yrkesskola och slutligen ett utbildningscenter, där vuxna kvinnor kan lära sig hur de bygger upp ett eget företag och därigenom kan bidra till familjens försörjning.

När jag nu ser tillbaka på de senaste arton åren, måste jag säga: Vad har jag inte under denna tid begripit och lärt mig! Inget annat än små under. Det som tidigare var ouppnåeligt, fungerar nu. Framför allt min underbara upplevelse av "tidsförlängningen." Jag var nära att skratta, när en av mina söner en dag sa: "Jag följer dig till kyrkan, kanske kommer jag också få min tid att

räcka till” – Det hade nog blivit ett glatt skratt.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/den-underbara-
tidsforlangningen/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/den-underbara-tidsforlangningen/) (2025-08-16)